

foreninger, medens disse ville beholde de Interessenter, de nu havde. Sa, men der er dog alligevel det meget vigtige Hensyn sat tage, at vi dermed lukke Udgangen for de bestaaende Kreditforeninger til i Fremtiden at give Udlaan. Vi standse derved deres Ulaansvirkning. Det vil man i alle Tilfaelde komme til at gøre med denne Kreditforening. Hvorvidt vi trænge til at faa oprettet en ny Kreditforening, og om man, naar man skulde gaa til Oprettelse af en saadan, da skulde gaa dertil netop paa de forskellige Vilkaar, som ere angivne i Lovforslaget, bliver for mig det underordnede Spørgsmaal: Saa længe Oprettelsen af denne Kreditforening er knyttet til en Statsgaranti som Betingelse, vil Regeringen ikke kunne tiltræde et Lovforslag om Oprettelse af en saadan Kreditforening.

Røstleff: Det forbausede mig at høre det ærede Medlem for Binderup (Stov) udtale, at den Form, hvori det foreliggende Forslag er forelagt, ikke tilfredsstiller ham, og heller ikke tilfredsstiller Agrarforeningen og Agrarerne ude i Landet. Dette undrer mig meget, eftersom jeg altid har anset det ærede Medlem for at være en god Agrar, og eftersom jeg ved, hvad det ærede Medlem ogsaa ved, at Forslaget er kommet i den Form fra Agrarforeningens Overbestyrelse, og at Landbrugets Organisation enstemmig har vedtaget at fremsjøre Forslaget i den Form, hvori det her foreligger. Vi have altsaa en Udtalelse fra den allerstørste Del af det danske Landbrug om, at det ønsker Forslaget i den Form, og tror, at det i den Form vil virke i den Retning, som man tilsigter. Derfor undrer det mig, som sagt, at høre det ærede Medlem udtale sin Misbilligelse af, at det nu er fremkommet i den Form, som det altsaa har været ønsket af Landbrugets Organisationer. Jeg for mit Bedkommende, som har den Ære at være Medforslagsstiller til Forslaget, kan udtale, at jeg har været med til det i de bedste Hensigter, for at gavne Sagen saa meget som muligt, da det fremkommer som saa renlivet agrarisk et Forslag som vel muligt. Man har ment, at det ikke var rigtigt at knytte dette Forslag til andre Lovforslag, som muligt i sig selv bar gode Spirer til at komme til et Resultat, for ikke at sammenblande det med andre Ting, og derved mulig hemme dem, men man har villet lade hver Ting komme frem for sig. Jeg tror derfor absolut at maatte sige, at Lovforslaget i den foreliggende Form vil finde almindelig Tilslutning ude i Landbruget, hvorfra Spørgsmaalet er rejst, og jeg er

aldeles overbevist om, at det ærede Medlem ikke vil høre ilde, hvis han slutter sig til Lovforslaget i den Form, i hvilken det foreligger. Jeg tror tværtimod, han vil høre Tak derfor fra Landbrugets Side, men skal i øvrigt ikke gaa videre i Rette med det ærede Medlem. — Jeg maa udtale min Beslagelse over den højtærede Ministers Udtalelser i Anledning af dette Lovforslag. Vi have jo nylig i Dag affluttet Forhandlingen om et andet Lovforslag, som tilsigter det samme, nemlig en Rentenedsættelse for at søge at forbedre Landbrugets Raar, og efter den Modtagelse, som begge disse Lovforslag have faaet, er der jo intet Haab om, at de Krav, som stilles ude fra Landbruget, ville finde den høje Regering lydhor. Jeg vil da ogsaa tillade mig at udtale, at naar der saa tit og stærkt er fremhævet, efter at det politiske Forlig er affluttet, at vi nu vare komne ind i en ny Tid, og at ny Krav skulde kunne fremsjøres med større Haab end tidligere, saa tror jeg snarere, at den store Befolkning er bleven i høj Grad skuffet, thi saa snart der kommer Krav frem fra det fortrykte Landbrugs Side, blive de afviste med stor Bestemthed, og man bliver kun henvist til, at man kan vente og vente. Den højtærede Finansminister udtalte forleden, at den høje Regering dog har sin Opmærksomhed henvendt paa at rette og hjælpe paa de Væst, der rimeligvis vare til Stede, men det kan Landbruget virkelig ikke taale at blive ved at vente efter. Trangen og Nøden er saa stor ude i Landbruget, at jeg mener, det bør siges her i Salen og siges til Regeringen. Vi, som gaa og arbejde og virke ude i det danske Landbrug, vi føle Trykket og høre de Røster, de Krav og de Suk, som komme fra Landbruget. Saa snart vi komme ud paa Landet, spørges der: Bliver der da ikke gjort noget for os for at afhjælpe de forfærdelige, elendige Tilstande, det danske Landbrug sukker under? Desværre maa vi jo sige, at hidtil have vi ikke kunnet faa noget gjort! Jeg tror imidlertid at turde sige uden Overdrivelse, at det er absolut nødvendigt, at man paa en eller anden Maade kommer Landbruget i Møde; det gaar ikke an stadig at afvise Kravet, saaledes som hidtil er sket. Jeg skal ikke gaa i Rette med den højtærede Minister for hans Syn paa denne Sag, men kun gentage, hvad der er sagt saa tit, den Gang Spørgsmaalet først var fremme, at naar der siges, at havde man først givet Garantien for de 100 Millioner, saa vilde Kravet om ny 100 Millioner atter og atter komme frem, saa at man maatte komme meget højere op, saa siger jeg dertil, og det har jeg altid sagt: